

Gode nyheter fra Shih Chia Chuang

N.P. Rasmussen

28.4.1930.

Elskede søsken i Herren.

Først vil vi takke for den offervillighet som dere viser mot oss og mot kineserne. Vi er så takknemlige til Gud, at vi kan få lov til å stå her ute i det mørke land og være et lite lys. Vi er ikke blinde for at det er eder Herren bruker, og derfor takker vi Herren for eder.

Våre anledninger her i Kina er mange. Her er mange som søker etter Gud, de er bare blinde for Jesus som deres frelsel, men forunderlig er det å se hvordan Gud virker på dem, så de kan komme til Jesus. Og dette er våre mange anledninger. Halleluja! (Joh. 6, 44–45).

Vi har nylig vært på en av Sveriges pinsemisjoner, hvor br. Lundgren står som leder. Her hadde vi to dagers møter med en forunderlig åpning som Herren ga oss i å forkynne evangeliet der. Evangelier bringer velsignelse med sig og det kjente vi i en særlig grad blandt disse søsken. Flere av dem var fra selv av glede. Vi fikk se hvordan det er å danse og klapp i hendene til Herrens pris og ære. To misjonærer danset av glede for Gud, noen ble døpt i den Hellig And og 17 blev begravet med Jesus.

Mandag den 7. kom vi hjem og hadde det travelt med å ordne møtene som begynte tirsdag den 10. og holdt på til over søndag. Vi hadde invitert en kinesisk broder til å hjelpe oss og Gud brukte denne broder på en forunderlig måte. Vi fikk drikke av den andelige, uforfalskede melk. Det var så overfylt med mennesker at det var vanskelig å skaffe plass til dem. Det var en god ånd over alle møtene, som forløp uten forstyrrelse. Det er ofte vanskelig å få ro på møtene. Ingen må tro det er som hjemme, men Herren hjelper oss til å få folket stille og lyttende. De har aldri vært vant med det som de bør vennes til i en forsamlings. Vi underer oss ikke over, at Paulus sa at kvinnene skulle tie i forsamlingsene. De er ofte hoirested.

Lørdag døpte vi 65 kinesere i vann. Også vår lille sønn John ble døpt. Blandt kineserne var det flere barn som alt hadde motatt den Hellig And som på pinsedag, og hvem kunde vel nekte dem vannet, når de hadde fått den Hellig And liksom oss. Ap. gj. 10, 47. I en skole som vi har i en landsby er flere av barna dømt i den Hellig And. Herren er den samme idag som fordom.

Søndag hadde vi bredsbytelse sammen med alle de kristne, hvor vi priste Gud for det bånd som vi var bunnet sammen med, og som vi vil bevare slik at det ikke blir brudd på samfundet med hveran-

Fire dagers festmøter med rik velsignelse.
Massedåp. — Syke helbredes. — Stor interesse for
de evangeliske sannheter.

dre. Jeg behøver ikke å fortelle, at strømmen fra Golgata fløt ned til oss, for der hvor det er samfund har Herren forordet velsignelsen. (Salm. 133). Det er umulig å skrive ned på papir alt hvad Herren gjør blandt dette folk for at Jesus skal bli æret. En ung mann, hvis ben etter lægenes utsagn måtte settes av, er blitt fullständig helbredet. Vi var en tid bange for at han ikke skulle komme tilbake og gi Gud æren, men nu kommer Gud herte bønnen.

Det var fire dager med travelhet blandt alle disse kinesere, men Herren hjalp og ga stor styrke. Folket i byen her er forundret over den fremgang vi har. De vet ikke at det er Herren som fører sin egen sak frem.

Da vi var ferdig med våre møter, var vi nede og hjalp vår danske soster, som står i den Apostolske kirke. Her hadde vi tre dagers møte og mange folk kom. Et telt var reist i gården, da det ikke var plass til lokale. Gud ga en øpen dør og evangeliet fikk lyde. Det var glede både blandt kinesere og utlendinger. Vi døpte 20 kinesere i vann og flere blev døpt i den Hellig And. Det var salig å være der. Herren har brukt vår soster, ja er det ikke herlig at Herren kan bruke sine små redskaper her i dette mørke land? Et lite lys lyser godt, hvor det er mørkt. Halleluja.

Vi forstår at dette vilde glede eder, søsken. La oss holde ut, så skal vi være med og bringe nekene hjem.

Bed for oss alle. Vi er eders i Jesus forbundne

N. P. Rasmussen.
Shih Chia Chuang, Hopei China.

Kamma Rasmussen

Kjære søsken i Herren!

Lovet være den Herre Israels Gud, han som gjør underfulling. Salm 72, 18.

Tiden løper hurtig. Det er nu 7 måneder siden vi kom her tilbake til stasjonen. Når vi ser på tiden som har gått, kan vi ikke annet enn takke Herren for hvad han har gjort. Store anledninger har vi til å forkynne evangeliet om Jesus, og når vi kommer ut i landsbyene flokkes de som barn omkring oss og med stor interesse lytter de til Ordet. Mange syke kommer man med og vil vi skal be for dem. Var ute hos en gammel kvinne som var meget syk. Hun bad oss å be for henne, at Jesus snart måtte hente henne hjem til sig. Mens vi bad for henne begynte hun å leve ogprise Herren i nye tungter. Hjertet var

overfyldt av glede ved tanken på at hun snart skulle få hjemlov. Hennes tanker var ikke jordvendte, hun hadde noe bedre i vente. Hal- leluja. — En dag kom en kvinne gledestrålende med sin lille sønn på armen og spurte om jeg kunde huske, at for flere år tilbake bad jeg om I vilde be Gud om at jeg måtte få en sønn, da jeg ingen barn hadde. «Her er han», sa hun. Gud herte bønnen.

Søkende, det vilde gledet eder om I kunde ha vært med i de fire dagers møter. Vi begynte med bonnemøte klokken 6.30 og lokalalet var nesten fullt. Ut på dagen kunde vi ikke få plass til alle som kom. Barna satt på platformen og enda mattede noen stå utenfor. Ja, Gud er god.

Efter møtet kom en kvinne løpende frem til platformen, kastet sig ned og ropte til Gud om fridse. Vi spurte henne hva hun hadde på hjertet. Hun fortalte da at hun hadde kvalt sin lille datter og bedt nu Jesus om å forlate henne hennes synder.

Kjære søsken, bed meget for oss og dette folk. De trenger meg en forbønn.

Med kjerlighets hilsen fra eders ringe soster i Herren

Kamma Rasmussen.

Elskede venner i Kristus!

Jesus er den samme idag; han yngkes over folket (4. Mos. 6, 24–27). Vi synger i en sang: «Hører du ropet fra Kinas millioner», fra hjertene som sukker i lodomd efter hjelp. De kjenner ikke Jesus, som «letter tungest byrde, når i bønn til ham vi går». — Priset være Jesus for hver og en som er frelsed: ut av hedenskapets mørke, som har funnet fred hos Jesus, — var velsignede møter de fire dagene hjemme i S. C. C. Landsbyfolket var møtt frem i riktig feststemning og med hjertene fulle av forventning. Jeg tror ingen gikk skuffet hjem. En kvinne blev en gang bragt hit. Hun var lam i begge benene, hadde prøvet mange lærer og brukte mange penger. Ingenting hadde dog hjulpet — hun blev bare værre. Men det ingen annen i verden kunde, det formår Jesus. Nu priserer hun Jesus som har helbredd henne. Flere i familien er frelst.

En dag vi var ute i en landsby, traff vi på veien en mann som bad om et testamente. Han spurte om vi var fra S. C. C. I samtalen løp fortalte han: I vår landsby var engang en syk kvinne som blev bragt til eder. Vi trodde alle hun

uten håp og uten Gud. Hvilk en veldig nåde Herren betrodde oss, som tilk lov til å vokse op i et land, hvor vi like fra våre tidligste år hadde leilighet til å høre Guds ord og nye mange av de goder som evangeliet bragte med sig.

De første måneder bodde jeg hos familien N. P. Rasmussen og leste språk, men nu virker jeg ute på utstasjonen, som ligger en mils vei fra S. C. C. I denne landsby er det omkring 4–500 hjem. Vi merker det er åpent for evangeliet og tror at Guds And virker i hjertene, så Guds ord sád som vi får nåde til å så ut, skal bare frukt til mangens fridse. Folket er villig til å komme og høre og ofte, når det er sykdom i hjemmene, sender de bud etter oss for at vi skal komme og be til Gud for dem. Vi har alltid en skare nysgjerrige som følger etter oss, og da er det rik anledning til å vide for dem om den sanne Gud og hans kjerlighet i Jesus. En kvinne som hadde en meget dårlig fot, så hun slett ikke kunde gå, blev kjort hit for å soke hjelpe. Hun hadde aldri før hørt Jesu navnet nevne, og nu, etter å ha bodd hos oss en måneds tid og hørt Guds ord og vært under forbønn, er hun blitt så kjekk at hun kan gå på sine ben. Men herligst av alt: Herren har opplat hennes hjerter, og nu har hun fjernet avgudene i sitt hjem og vil følge Jesus. Vi holder møter i hennes hjem og flere av familiene der vil også gå på tro på Jesus.

Til noen av eder, søsken, har vi visst fortalt om den lille dovtumme pike, som Gud har helbredd så hun nu synger og priser Jesus. Ja, disse for verden fattige har Gud utvalgt til å være rike i tro, og arvinger til det evige liv. (Jak. 2, 5). — Også ute i de omkringliggende landsbyer merker vi at Herren virker med og stadfester sitt ord. Flere av de kristne er varme bonnesjeler og Herren hører bønn. Flere har latt sig fridse, deriblant en velstående mann i en by som heter Kao Tsuan Tsuen. Da vi første gang kom til denne manns hjem for å holde møte, var det fullt til trengsel, så vi måtte fortsette møtet ute på gaten. Folk stod oppet på hustakene og allevegne og lyttet. De bad oss innstengende om snart å komme igjen så de kunde få høre mer.

Gud er god. Han baner vei for sitt ord og stadfester det med medfølgende tegn. Mørket er dog stort her ute. Vanskligst er arbeidet blandt kvinnene, hvorav de fleste ikke kan lese og derfor er avhengig av hvad de hører. O, søsken, bed Herren opvekke flere evangelister og bibelkvinner av folkets egne, fordi hosten er så stor.

Tidene er urolig her, det gjæ-

26.4.30.

Kjære søsken i Kristus!

Som jorden der gir sin grøde, og som jorden lar sin såd opvokse, således skal den Herre, Herre la rettfærdighet og lovsang vokse op i alle hedningers påsyn. Es. 61, 11.

Ja, priset være Herren, at det ikke er ved makt eller styrke det skal skje, men ved Guds And.

Nu er det 5 måneder siden jeg kom her ut til Kina — til landet med de mange millioner som er

DAGEN:
og høie
skal ikke røkken
mer.
Ex. 54, 19

s vekkelse?

ente vekkelse?
iges ugodelik
cker og sonder.

an ventes, nu
s av bonnens
else. Det vil si
det er tydelig
gropet av

kkelse.
s forkynnen
eiken og hand
ikte på å om

an ventes nå
a bekjents
randre.

a villige til
kreves unde

a være veldig
forretningene
ts skal fort

ts forkyntne
sette inn i
de helbred

til å la G
der behage

Finnery.

ord

blomster,

paradis

ytt dem d
etsen. De

beste lag
rter og gi

gladere et
ord kost

ales likes

forskjell

homskurs

uli 1930 p
e ved N

beidere q
delta i de

re innkr
sskolek
— hz
ldes. F
og los
kr. 500

es samme
holdet e
andag da

28. juli
skolev
D. Osl
Nesbal

amt se
bibet
agsskole
taler d
orlig pr
nelding
juli se
oleumini
en sestin
del

Hilsen til Røstens lesere fra
eders broder

H. I. Ersrud.

Vennestevne

avholdes i «Salem», Mjøndalen
den 5. og 6. juli.

Vennestevne

avholdes på Storsteinnes i Balsfjord lørdag den 5te juli til mandag den 7de. Venner som vil besøke vennene bedes velvistlig å skrive til br. Nils Tollefsen, Storsteinnes i Balsfjord.

SPRETTE FELTER

Stevnet i Holmsbu 15. juni.

Lengre hadde vennene pianagi til dette stevne, og sikkertlig lå det på alle vennenes hjerte det høp: «Gud gi oss godt vær og et velykket stevne. Og vi blev ikke skuffet, idet alle uvervskyer dreve bort allerede lørdag. Da vi samledes til velkomstmøte lørdagsaften, foltes det så salig og dyrebart, så vi sa, at skal det fortsette på denne måte — ja da blir det nok feststemming — og det blev det også. Vi kan være enig om at summa summarum av stevnet var virkelig utbytte.

Av predikende brodre kan nevnes Oskar Halvorsen, Arthur Bakke og undertegnede.

Lørdag aften åpnet br. Larsen med å lese Joh. 17. kap. og fra første stund flat velsignelsen. Halleluja! Den kom budskap i tung og vi takket og lovpriste vår dyrebar Jesus for verket på Golgata, for blodet som fløt, halleluja. Et Guds barn av bare nåde. Amen. — Søndag oprant med en skyfri himmel, og sikkertlig var det mange hjertene som utbrøt: «Takk, gjer Gud, for stevneværet. Om formiddagen begynte vennene å stromme til, mest pr. skeiter og motorbærer, og andre i biler. Mest var arrangert i en stor høye. Ja det var festlig. Store kroner på lovtrærne skygget for soien — rent lokalaktig og fredelig — og en delig And var rådende. Det var mett venner fra Drammen, Svelvik, Kirkebygden, Toft, Filsvik, Sætre, Sanne, Berger, Soon, Nærnes og fl. steder. Klokken 13.30 hadde vi en delig dår, 7 stykker. Det var utøv i Braathen, det vakreste sted jeg kan huske å ha dopt på. Så til møte igjen kl. 4,30 og holdt på til 7. Så var det rast til kl. 8, hvorefter man samlede inne i en ganske stor sal. Men vi gjorde feil. Plassen blev rent for liten og det var en kolossal hete. Men da vi hadde fått opp alle dører og vinduer ble det ganske bra. På dette møte var det nok enkelte ting som ikke alle likte, men det skader nok ikke av og til at det går litt utenom det alminnelige. Det blev nok noen hoie rop, men vi har da grunn til å rope i begeistring over frelsen full og fri. Vi jublet sammen til kl. 10,30, og så var det oppbrudd igjen. Br. Bakke gikk inn på helighetsspørsmålet og rørte litt ved moten — og tenk, jeg tror nesten mange kristne var likeså stett som verden. Vi skal ikke skikke oss lik med verden, men hvordan blir det igrunnen praktisk? — Gud hjelpe oss alle til mer heiligjørelse. Amen. — Det tar for meget plass å nevne alle som vidnet.

Hilsen til Røstens lesere fra eders broder

H. I. Ersrud.

Fra Harestua.

Til «Misjons-Røsten»!
Vil sende en liten hilsen til «Misjons-Røsten»'s leser fra Harestua. Også her får vi erfare at Gud er god, at han er deres be lønner som søker ham og at ingen kommer på skam som tar sin tilflukt til ham, takk og lov. Gode

folk i alle tidsalder, og er i vår tid kanskje mer enn noensinne et emne som diskuteres og belyses både fra talerstoler og presse.

For kort tid siden leste jeg et

intervju et av våre dagbladene. De hatt med — jeg tror det var en dansk professor — om forskjellige spørsmål. Denne svaret etter sin videnskapelige teori og tenkning:

— Vet man noe om livet etter døden? var et av spørsmålene.

— Nei, det vet man intet om,

svarer denne lærende videnskaps-

mann. Og tusener med ham sva-

rer nok det samme. De har gran-

sket og filosofert over det evige

liv, men rister like trøsteløst på

sine kloke hoder: Vi vet intet om

livet herefter.

Så er der igjen andre som slår

en strek over tanken om et evigt

liv idélethalsett, med et avgjort:

Der er absolutt intet liv etter døden.

Med døden slutter alt liv — en

anden tilsvarelse er der ikke. Så

kommer den ubibelske åndsret-

ning, Russelianismen, med sin læ-

re om de ugudelige tilintetgjørelse

— for dem er der ingen evig-

het. Og foruten de mange som

helt eller delvis benekter det evig-

liv, er der en stor, stor skare

som sjeldent eller kanskje aldri of-

fer evighetslivet en tanke. De le-

ver for suet og tanken på et liv

etter dette synes dem uvedkom-

mende. Men midt i all denne mo-

derne tankegang, den ubibelske

åndsværmeri og den materialisti-

stiske tid vi lever i — er der en

fløkk som vet sikker beskjed om

det evige liv.

Det er de frelste sjelene.

De vet om et evigt liv. Ikke for-

di de har utgrasket og filosofert

sig til det, ei heller har de som

spiritistene sett samtal om det

hinsidige med de avdøde ander!

Nei, Guds barn vet at der er et

evigt liv fordi den hellige

Fra Oslo.

«O, hvilken flod, Frelsersens blod, flod uten like, fattige og rike, finner sin frlse der.» — Ja, halleluja slik er det og vi kan i sannhet istemme med sangeren, idet vi lover Herren for hans godhet mot oss, derfor er vi glade.

Har vært på stevnet i Askim 2. pinsedag og oplevet noe som lignet det i Ap. gj. 2, 4, o. s. v. Det var herlig at den eldgammle da-

ger lever og at han vil være midt blandt sitt folk. Lovsang sommer

sig Guds folk, og lov sang hørtes.

Jeg kom til å tenke på hvad br.

E. A. N. har sagt en gang: «Når tonene klinger bare for Jesus, da er du på den plass Gud vil ha dig.»

Det er sant, ti Guds ord blev ik-

ke alene sådd, men vi så staute

mann gråte over sin elendig stil-

ling.

Vi reiste i 5 biler dit om morgen-en, herlig var var det. Ven-

nerne sang: «Hele veien har han

lovet, følge med o. s. v.», da vi

kom dit så kom flere brødre i-

mot oss og hilste med velkommen-

i Jesu navn. Der var samlet mas-

le folk fra forskjellige steder.

Brødrene vidnet og kappedes om

å ophøye Jesus, Kongernes Kon-

ge og Herrernes Herre, og jeg heit-

te heller ikke unionsflagget, men

selve Kongebanneret gikk til

topps, det var ved aftenmøte. Ja

i sannhet, nåden blev forknyt av

våre kjære brødre Nordquelle og

E. Thoresen m. fl. Førstevnente sa:

Jeg vil ønske at Herren vil for-

unde mig mange dage for at jeg

kan få meislet inn i folket denne

innskrift: «Trøster, trøster mitt

folk sier eders Gud. Talei venlig

til Jerusalem og roper til det at

dets strid er fullendt, at dets skyld

er betalt, at det har fått av Her-

rens hånd dobbelt for alle sine

synder.» Es. 40, 1-2.

Når ferden er endt. —

«Er der noe liv etter døden?»
Dette spørsmål har beskjefte folk i alle tidsalder, og er i vår tid kanskje mer enn noensinne et emne som diskutes og belyses både fra talerstoler og presse.

For kort tid siden leste jeg et intervju et av våre dagblade. De hatt med — jeg tror det var en dansk professor — om forskjellige spørsmål. Denne svaret etter sin videnskapelige teori og tenkning:

— Vet man noe om livet etter døden? var et av spørsmålene.

— Nei, det vet man intet om, svarer denne lærende videnskaps-

mann. Og tusener med ham sva-

rer nok det samme. De har gran-

sket og filosofert over det evige

liv, men rister like trøsteløst på

sine kloke hoder: Vi vet intet om

livet herefter.

Så er der igjen andre som slår

en strek over tanken om et evigt

liv idélethalsett, med et avgjort:

Der er absolutt intet liv etter døden.

Med døden slutter alt liv — en

anden tilsvarelse er der ikke. Så

kommer den ubibelske åndsværmeri

og den materialistiske tid vi lever i — er der en

fløkk som vet sikker beskjed om

det evige liv.

Det er de frelste sjelene.

De vet om et evigt liv. Ikke for-

di de har utgrasket og filosofert

sig til det, ei heller har de som

spiritistene sett samtal om det

hinsidige med de avdøde ander!

Nei, Guds barn vet at der er et

evigt liv fordi den hellige

er fra evighet og til evighet. Det

var fra begynnelsen. (Joh. 1, 1.)

Til evig tid står ditt ord fast i

himmen, sier salmisten, det blir

evindelig, sier Peter, og Jesus sier

selv: Det skal aldri forgå.

Matte alt Guds folk få mere lyst

til Herrens lov og grunne på den

dag og natt og bli som trær pran-

tet ved vannbekker, bærende me-

gen frukt og skyte friske skudd.

Det er vårt forhold til Guds ord

som blir det avgjørende når vi

skal fremstilles til regnskap for

de pund vi har forvaltet. Må Guds

ord få være rettesnor for tro, lære

og liv, så skal vi ved dette ord bli

vist inn til vår Herres glæde.

Vennestevne

avholder på «Klippen», Salt-
nes i Røde søndag den 6. juli.
Møtene begynner kl. 10½ fm.
kl. 3½ og 7 eftm. Talei An-
ders Johnsen og Ersrud med
flere tilreisende brødre. Sang
og musikk av venner fra Moss.
Niste, kopp og mugge med-
tas. Kaffe og melk fæs kjøpt.
Alle hjertelig velkommen.
For vennerne
Lars Lervik.

Vennestevne

avholdes den 20. juli på Mons-
rud, Harestua. Talei av H. I.
Ersrud med flere.

Alle hjertelig velkommen.

Broderligst
Jørgen Monsrud.

GYLNE KORN.

Kristenlivet er å bli i og fordy-
pe sig i Kristi Kjærlighet. Det er
å aldrig behove å slepe med sig den
ene dags byrde og uto til den næ-
ste. Det er å se Jesus stadig mek-
tigere og sterre i frelsende kjærlig-
het. Det er å mer og mer fylles
av kjærlighet til ham og Faderen.
Han finnes ikke i himlen. Der finnes ikke noe
annet som kan drepe den selviske
vile.

I vår Faders favn er det plass
til de barn som ikke orker mer
enn å klyve op og si: «Får je
hvile hos dig?»

Joh. 6, 37-40 forsikrer oss at
der finnes et sted hvor menneske-
hjertet kan bygge og bo, gjemme
sitt dyreste eie, gjemme sig selv i
evig trygghet. Der finnes et hjem
for hvert menneskes sjel, hvor
synd, mangel og tap ikke finnes.

Misjons-Røstens kommisjonærer:

A skim: Johs. Dahl.

A rendal: Karl Iversen, Post-
adresse kjb. Thorsen. Kjøre-
strand.

A asheim i Hurum: Elektri-
ker E. Samuelsen.

B ergen: Frk. Hansine Gjert-
sen, Løbergveien 34.

D rammen: Postekspeditør
Einar Gulbrandsen.

Dahl st., Eidsvold: Baker T.
Johnsen.

F r. st. ad: Reisende Hans Jo-
hansen, Bydalen.

G rækker: Form. E. Hagstrøm.
Halden: Elias Olsen.

J evnaker: Arne Ivar Brorson.
M jøndalen: Arnt Gundersen.

O slo: Forstander Martinh Niels-
sen, Arm. Hansensgt. 11.

K aroline Christiansen, Sol-
heimsst. 2.

Charsten Blegeberg, Konowsgt.
21 II.

T. Gabrielsen, Møllergt. 23 V.

S velvik: Ragnvald Volden.

S andnes: Marie Stangeland.
Strandgt. 80.

S ki: Oskar Aas.

S ætre Hurum: Frk. Ruth
Pedersen.

S lemme stadt: Johan O. John-
sen.

T ofte. Hurum: M. Roås.

V olda, Sunnmor: Misjonær M.
Støve.

Dessutan kan bladet bestilles
av evangelistene H. J. Ersrud, H.

Wennesland, E. Thoresen, Oskar
Karlsen, O. Kjelås, Thv. Johans-
sen, Moger, Zachariassen og mi-
sjonær Bernhard Nilsen.

Zeller.

Svenska Missionsförbundet

har 106 misjonærer i Kongo, 43 i

Kina, 37 i Østturkistan. Ialt 186

missionærer. Hertil kommer to sjö-
mansmissionærer.

Forbundets regnskap ballan-
senter med en inntekt og utgift av

2,760.000 kr. (f. å. 2,211.000).

Da „røverkulen“ blev til bønnehus.

En troessyrtende skildring fra våre dagers Russland.
(Oversatt fra svensk ved A. H.)

Kirkoherden, dr. Valdus Bengtson har tegnet dette bildet ut av livet for «For-samlingsbladet». Av innlysende grunner er navnet utelatt. — Han kalles her X.

For noen år siden blev X arrestert av tschekan på grunn av «hårdnakket propaganda for evangeliet», og kastet i fengsel. Men selv ikke der kunde han tie, men forkynne for sine medfanger det glade budskap om Kristus.

Herren ga slik kraft til ordet, at mange bojet sine kne og la sine liv i livsfyrstens hånd, fikk forlattelse for sine synder og kom til fred med Gud. Da dette ble kjent fordelet tschekan kategorisk at han skulle tire. Frimodig sa han: «Så lenge jeg kan åpne min munn, kommer jeg ikke til å die, men forkynne Kristus. Også eder, som nu er mine dommere, ønsker jeg å si at der finnes en høyere dommer, Gud, og innfor hans domstol skal I engang stå enten I vil det eller ikke.» Rasesende ropte de imot ham: «Vi skal nok få dø til å die.» Og så forte de ham til en celle hvor adskillige kommunister satt inne-sperrte på grunn av forsyndelse mot partidisiplinen. Men heller ikke her var vår broder en «stum hund». Med glede vident han om Guds herlighet og nåde, leste for dem styrker av Guds ord som handlet herom, og bad alltid på sine kne om bolsjevikenes omvendelse. Virkningen uteblev heller ikke. En etter en kom de ved nattetider — når ingen så det, og talte med ham. Også blandt disse blodsmittede syndere fant mange forlatele og fred i Kristi blod. Og antallet av de som sammen med vår broder bojet kne, økede uavbrutt.

Efter noen tid blev X på nytt kalt inn for tschekan.

— Nå, har våre tårvisartschi (d. e. kamerater) lært dig å forbande? spurte de håndfult.

— Nei, Gud være takk, men jeg har lært dem å være.

— Hvad for noe? ropte de. Du lyver!

— Nei, det gjør jeg ikke. Jeg taler alltid sannhet, de boier alle rede sine kne og bekjerner at Jesus er deres freiser. — Og I bør gjøre likadan alle sammen.

I hei opphisselse tiltalte de noen av de innesperrede bolsjevikene, og riktignok, de avla klart og frimodig sine vidnesbyrd om at de var blitt nye mennesker i kristus Jesu-sus.

Nu kjente kollegiets raseri ingen grenser, og så besluttet de å kaste vår bror i «røverkulen». «Der skal du miste lysten til bønn og prediken!» ropte de etter ham. Med denne «røverkulen» forholdt det sig på følgende måte: For noen tid siden hadde de innfanget en stor røverbane, som i Kaukasus hadde plydret hele byen og myrdet mange uskyldige mennesker. Men da de hårdnakket nektet, hadde dommerne utsatt dødsdommenes fullbyrdelse og kastet dem ned i en forsvarlig fangekjeller for å tvinge dem til bøkjenelse.

Her hadde nu disse forbrydere sittet i en lang tid. Deasuten an vendte tschekan denne «røverkulen» også på annen måte. — Fan ger som man helst ikke vilde skyte offentlig, men dog gjerne ønsket å rydde av veien, kastet man i denne kjeller. Lik ville dyr falt røverne over dem, drog klærne av dem, for hvilke de av vaken fikk penger, og mishandlet de arme offere så at de for det mest dype derved. Naturligvis kunde det aldri bringes på det rene hvem som var gjerningsmannen.

Til denne celle førtes nu vår bror sammen med en eldre russisk ortodoks prest og en oberst i den tidligere keisergjældet. Men det gikk dem som det gikk Daniel i

løvekulen. Innen røverne rakk å gjøre dem noe, gikk X frem til deres anfører, rakte ham vennlig hånden og sa: «Guds fred. Vi er også sådanne dødsdømte forbrytere som I. Denne modige og manndige optreden gjorde på deres og brukt alle mennesker et sådant inntrykk, at anføreren sa: «Kamerater, slik har ennu ingen hilst oss, vi vil ikke gjøre dem noe ondt.» Men da noen av røverne ville overfalle presten, sa X til dem: «Holdt, denne får I også til å fred. Ja, røverhvdingen sa til dem: «Legg dig bare ved siden av mig til natten, så skal ingen gjøre deg noe ondt,» og dine venner kan gjøre det samme.» Det var nemlig en i tilførselen presten, som før nevnt. Men innen var bror la sig på det kolde, skitne betonggulvet bøsde han sine kne så som han brukte å gjøre, og bad høyt til sin himmelske far. Forbausest så røverne over. Noe sådant hadde de aldri sett eller hørt, at en mann som ikke var prest bad og bad, og det ennskjønt det ikke var noen gudstjeneste. Og ennu merkeligere — uten noen lærte bønnemularer, men friskt og naturlig arbeidet han sig og sine kjære derhjemme — også fangene i celle, ja til og med fiendene — til Guds nåde. Visselig vilde noe hånd og forbanne, men et blikk fra deres leders var nok til å bringe dem til ro.

Natten var forferdelig. Ennskjønt var bror mange ganger før hadde sittet i fengsel, og de almindelige fengsler i Russland utmerker seg ikke ved noen særlig resnlighet, men noe sådant som dette hadde han imidlertid aldri oplevet. Det vrinlet av alskens kryp som pine hulens innvånere. Men også her blev det ofte og morgen den første dag.

Efterat var bror på sine kne hadde bedt sin morgenbønn, sørte han å stiftre nærmere begjent-skap med sine medmennesker. Og det viste sig også her at guds-gnisten i deres breyst heller ikke hos disse var utslukt. Så gikk den andre dagen, og forholder til røverne blev mere vennskapskapelig. Men den stakkars prest led meg og fikk høye mange hårde ord. Herunder visste han ikke riktig hvorføres han skulle forholde sig til X, bad, så syntes han at han burde med. Men han turde ikke fritt og åpent bøle sine kne og se «Hvorfor ber du ikke med du, langhårede skurk!», ropte plutselig en av røverne. «Kom så skal vi lære ham å bli. Han er jo prest, altså må han bli! Kanskje har han glemt hvorføres man blir? Vent nu, så skal vi lære dig å bli som du har lært oss før.» Med høy lydt spetakkel bragte de den skrekkelige prest på benene. En av dem hengte et stykke papir med en karikatur på som skulde forestille en helgen op i det ene hjørne av kjelleren.

Nu måtte den stakkars prest be alle kirkebønner som han kunde. Med puff og ruskninger i hans hår sørget røverne for at han korset sig ordentlig og bøpte sig helt ned til jorden for det forestillede helgenbildet. Når han så hadde bedt en drøi halvtine, hørte han plutselig op. Men da var han illa fare. «Videre, du sønn av en hund, det har ennu ikke blitt noen ordentlig bønn. Du skal så komme som X blir; for når han ber, kjennes det godt i våre hjarter.» I sin angst og nød begynte den stakkars mann å rope til Jesu moder og alle helgener.

— «Si oss du elendige kropp, tror du egentlig at det tjener til meg at du ber?» Da presten tilde, og vil gjøre det så som Jesus for

fikk han fra alle kanter spark og slag. «Evil du svare, tror du på din bønner?»

Til slutt ropte han i sjelgangst. «Nei, jeg tror ikke på dem!» Men nu brøt uveret riktig løs. «Hører I, kamerater, den svarte djevelen tror ikke engang selv på sine bønner. Og så har han underist folket, og mange penger har han tatt fra folket for sitt plapper. Blodsugeren, din skabbede hund! Du er skyld i at jeg er en forbryter, en skylde i at jeg er en forbryter, en smørbotte eller lignende i vognen hans. Barna var de formestre herskere i Petters kongerike. Og mange gutter som var sent ut til skolen, kom ganske sikkert tilbake når bare deres gammel kjerste sammen vei.

Ennskjønt det gjorde vår bror hjertelig ondt for den arme mannen, hadde han dog en følelse av at her foregikk en rettferdig dom, som han ikke måtte hindre. Så sukket han til Gud at han måtte åpenbare sig, og så sa han blott til presten: «Bekjenn dine synder og rop til Gud i Jesu navn, han skal hjelpe dig.»

Opp grep inn. I sin dødsangst begynte den stakkars presten til å rope til Gud av hele sitt hjerte. Han bekjente fritt og åpent sine synder, at han som de blinde veileder — selv blind — hadde ført folket vill. At han hadde vært en dårlig hyrde, som maredde bekymret sig om farenes ulla enn om deres vel. «Se, dette er allerede bedre,» sa en av røverne. «Nu begynner det å ligne det som X blir, fortsett tu bare!» — Og Gud hørte den engstede sjels bønn. Hans bønn ble straks roligere, mere og mere glesdyktig og gikk tilslutt over i lovrinsing og takk for mottatt forlatelse.

Da han så tilslutt med et tre-foldig amen sluttet, måtte også X.

Med en kort takksigelse priste Gud for hans forunderlige inngrep. Røverne var nu blitt ganske stille, sådant inntrykk hadde prestens synbare forvandling gjort på dem. — Og i sannhet: presten var blitt et nyt menneske. Hver gang vår bror bjølte sine kne, boide han sig sieblikkelig ned ved siden av ham og bad fritt og hjertelig. Også en av følget, sluttet sig til dem og blev troende.

«Vel, venner,» sa vår bror dagen etter, da de hadde spist den stinkende fiskesuppen, «eders avskjellige historier og eders forbanneler har jeg for lengre siden fått nok av. Jeg skal fortelle eder noe vakkert av Guds ord. Visselig har man fratatt mig min bibel, men Gud var ikke, jeg kan meget uten!» «Gjør det, og vi vil høre på,» sa de. Da nu vår bror ikke visste hvor lenge han kom til å være blandt dem, men antok det ble i lengre tid, så begynte han fra begynnelsen, fortet stofet ikke skulde ta for fort slutt. For sin opmerksomt lyttende forsamling fortalte han om kapellet, men meget utførlig, videre om syndafallet, og belyste alt med passende og praktiske eksempler fra menneskelivet. Han utla for dem Guds bud som Herren hadde gitt på Sinai, og til slutt fortalte han om profetene. Ved Essajas kap. 53, tok han anledningen og skildret Jesu lidelse og død, som det uskyldige lam, Gudslammet. — Dette gjorde et veldig inntrykk på disse, og dog mottagelige røverherjer. «Berett det engang til,» sa anføreren for røverne dagen etter, «hvorføres de slo og korsfestede Jesus.» Da vår bror kom til beretningen om de to røvere, og hvorføres den ene fikk forlatele og ble frelst da han åpent bekjenna at han aldri var plutselig op. Men da var han illa fare. «Videre, du sørn av en hund, det har ennu ikke blitt noen ordentlig bønn. Du skal så komme som X blir; for når han ber, kjennes det godt i våre hjarter.» Nu fulgte en strøm av de forberedeliggjorte bekjennelser, mord, voldtekter og de forberedeliggjorte ting som neppe kan tenkes. «Alt dette har jeg gjort,» sa han, «kan Gud forlate meg?» «Gud være lovet, han kan

lovlæse, overber, og alle røverne — sitt broderkyss til avskjeld. «Det var min skjønneste stund i livet som jeg tilbragte i denne kjeller,» forsikret han oss da han fortalte oss denne historie.

Engang måtte Jesus klage over jøden som gjorde Guds tempel — der skulle være et bønnehus til en røverkule. Her hadde Guds nåde brukt en disipels vidnesbyrd til å forvandle en røverkule til et Guds tempel, i hvilket ikke blott en prest hørte å bli, men også en røverbane fant vel-en til paradis.

— — —
A m. Broderen har senere flyktet til Tyskland, og har gitt ut en bok på svensk om sitt levnedsløp. Boken heter: «Under korset.» (Evang.)

FOR FAMILIENS YNGSTE

Petter Lings hemmelighet.

Hver eneste en i byen syntes om Petter Ling. Han og hans gamle hvite hest var kjent i flere mils omkrets. Hvis Petter skulle kjøre et lass høi, korn eller annet, kunde enhver nabo gjøre regning på at der nok var plass for en eggekurv, en smørbotte eller lignende i vognen hans. Barna var de formestre herskere i Petters kongerike. Og mange gutter som var sent ut til skolen, kom ganske sikkert tilbake når bare deres gammel kjerste sammen vei.

Hans gamle kone fortalte at de gav seg hver dag med å sygne en hvile for frokost. Bør ikke også vi fra nu av føres til det bli en vanlig begynne hver med takk til Gud? Hvis dette blir først vi gjør, vil vi ha plass til å bli til glede og velsignelse for våre mennesker, som gamle Petter Ling.

Tro i det minste.

En sondagskoleråder bad barna å re noe for Jesus i løpet av ukken, så sondagsprute han hadde.

«Jeg har samlet flere penger fra sjonsbønnen min,» sa en liten pige.

«Jeg har sittet inne hos min systre hver ettermiddag,» sa en annen pige.

«Jeg hjalp en gammel kone over med kurven sin, enda de andre lå,» sa en gutt.

Alle hadde noe å fortelle om.

Stiut kom turen til Marie. «Jeg hørte mor å skure,» sa hun og blev. De andre begynte å legge merk til den vesliges som hver time bringer, og så kan man fryde seg og være glad bestandig.

Petter gjorde et ophold, og pastoren ventet. Han visste at det nok skulle komme mer, og det gjorde det også.

lot din kollega, røveren på korset. — «Bed da med mig at han gjør det.» — Og det skjedde. Herren hørte bønnen, og skjenkte selv denne blodbesudlede mann freden sin.

«Kamerater,» sa senere anføreren, «edø skal vi i alle tilfeller. La oss da i det siste være ærlige! Jeg vil bekjonne for tschekan at hvad vi har gjort.» — «Gjør det, om Gud betaler dig det,» sa hans forfaders mordkamerater. Og det skjedde så. Lederen lot melde fra, og avla en åpen bekjennelse til største forundring for tschekan. Men denne blev en storre da han fikk tilstod at vår bror gjennem sine prekener til dem og bønner var årsaken hertil. — Inntrykket var så dypt at kommunistene kom i den største sinnsbevegelse, og allerede etter åtte dager fikk vår venn friheten.

Neste dag så de til bror X: «Du kan gå hvor du vil, du er fri.» Vel var gleden stor over å komme ut og ennu engang se dagens lys og få se igjen hustru og barn. Og dog, — når han så sine venners bedrøvede ansikter, blev han helt vemodig til sinns. «Du har vært som en far for oss,» sa bandens anfører. «Du har lært oss å bli, og nu kan vi gjøre med glede!» «Ja, vi skal se igjen innfor Jesu troende i herligheten.» X gav alle — presten, oversten og alle røverne — sitt broderkyss til avskjeld.

«Det var min skjønneste stund i livet som jeg tilbragte i denne kjeller,» forsikret han oss da han fortalte oss denne historie.

Engang måtte Jesus klage over jøden som gjorde Guds tempel — der skulle være et bønnehus til en røverkule. Her hadde Guds nåde brukt en disipels vidnesbyrd til å forvandle en røverkule til et Guds tempel, i hvilket ikke blott en prest hørte å bli, men også en røverbane fant vel-en til paradis.

Sangboken SCIBBOLETH, pris 4,00 + porto, og den nye Maran Ata pris kr. 3,50 + porto fås i sjons-Røstens eksped.

Utgitt ved en redaksjonskomite.

Petter fortsatte med gledesstrålende sikt:

— Pastor, gleden i Jesus blir til hø og bønnen til takk, og takken spes til lykkelig sjel tilbake til den velsignede Freiser. Jeg synes ofte at mitt hjerte ligner et klokkespill. Det klokkespill etter time etter time hele dag igjenom.

Hans gamle kone fortalte at de gav seg hver dag med å sygne en hvile for frokost.

Bør ikke også vi fra nu av føres til det bli en vanlig begynne hver med takk til Gud? Hvis dette blir først vi gjør, vil vi ha plass til å bli til glede og velsignelse for våre mennesker, som gamle Petter Ling.

Tro i det minste.

En sondagskoleråder bad barna å re noe for Jesus i løpet av ukken, så sondagsprute han hadde.

«Jeg har samlet flere penger fra sjonsbønnen min,» sa en liten pige.

«Jeg har sittet inne hos min systre hver ettermiddag,» sa en annen pige.

«Jeg hjalp en gammel kone over med kurven sin, enda de andre lå,» sa en gutt.

Alle hadde noe å fortelle om.

Stiut kom turen til Marie. «Jeg hørte mor å skure,» sa hun og blev.

De andre begynte å legge merk til den vesliges som hver time bringer, og så kan man fryde seg og være glad bestandig.

Petter gjorde et ophold, og pastoren ventet.

Han visste at det nok skulle komme mer, og det gjorde det også.

Gode nyheter fra Shih Chia Chuang.

Forts. fra 1. side.

Herren og krigene raser. Vi vet ikke hvordan det skal bli tu, men ett vi: Herren holder alle traumen i hånd, og hans freiespisen lykkes også med dette tu.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den ene.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den andre.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den tredje.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den fjerde.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den femte.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den sjette.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den syvende.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den åtte.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den niende.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den tiende.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den elleve.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den tolvte.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den tredje.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den fjorte.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den femte.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den sjette.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den syvende.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den åtte.

«Jeg har bekjennelse til hvilket land jeg skal til,» sa den niende.

NUMM

Fra b.

Våre og fre

de og fre

«Så er

sted, like

nem oss

La eder

5, 20.

Herlige

sendebud

det enkel

legium à

Vi pris

utve for

nok sett

bar. Hard

står som

do og tro

er jo frem

ikke istan

bønn er a

opførelse

tjent misj

kjell bli sa

gjort ved

skal ikke

Herren og bevarer

og revolu

av bladene

foregår, m

blisert hjer

og hærres

Ja, når av

viker gär

ikke bedre

ånd tiltar

dres på ná

volusjonær

skal ikke

Når Jesu

fører en lig

ber bede og

slutter den

zukk: «Men

kommer,

troen på jo

han dermed

dette, at he

han som kj

som ingen a

hans venner

gynne å be

nar svaret

da vil de bli

og målet

La mig

Jeg lå på

over bonnen

fars

, «Hva

navn

(d. v.

te mitt navn

der gi eder

lå slumret

Jeg våkne

blev nevnt

lys skj

dekk

derig fred

porto

risk

Jeg lå på

over bonnen

fars

, «Hva

navn

(d. v.